

Дийн Кунц
Легло №12

Сега се намирам сред тъмнината и тишината, ограден от метални болногледачи, които сякаш се усмихват, докато се плъзгат насам-натам, сега целият ми свят си е отишъл и съм съвсем сам; сега, когато смъртта не престава да броди в полумрака и няма с кого друго да се срещна, освен с нея, взех решение да опиша тази поразителна история. Твърде възможно е да я намерят, тъй като регистрират всичко, дори ехото на гласа ми. Да, твърде е възможно.

Затова не ми остава друго, освен да потърся някое тайно място, за да скрия написаното. Струва ми се, че най-подходящ за целта е стенния шкаф, защото в него има много хартии и едва ли ще им хрумне да го преровят. Макар че металните болногледачи не могат да четат и след смъртта на някого предпочитат да изгорят всичко, останало след него.

Не, написаното няма да е на сигурно, ако го скрия в моята маса.

Всички тези препятствия правят това място да изглежда като истински ад, лишен от възможност за връзка с външния свят. А човек има право да изживее собствения си живот, да съзерцава хубави жени, деца и кучета, както и толкова други хубави неща, които съществуват на този свят. Той не трябва да бъде затворен в стъклен буркан като някаква странна мостра и после поставен върху пращен рафт. И въпреки това чувствам, че пиша тази история като някакво странно насекомо, което стерилно размахва крилето си, затворено в стъклен флакон.

В началото бяхме единадесет души, а в залата се поместват дванадесет легла. Знаехме, че скоро някой от нас ще умре и ще останат повече свободни легла. Четирима живееха тук от осем години насам и мислехме, че скоро ще свършат – може би беше илюзия, но хранехме надежда, че скоро ще видим нови лица. В крайна сметка това бе единственото останало, което поддържаше в нас някакъв интерес към живота: След толкова години играта на дама и рисуването напълно ни бяха омръзнали.

По стечение на обстоятелствата веднъж в мистериозната болница при нас дойде английски джентълмен с изтънчени маниери. Два пъти беше ходил в Африка и винаги ми разказваше перипетиите си по време на многобройните сафарита, в които бе участвал на този континент. Ние с часове слушахме историите за диви зверове, притаени в гъсталака на джунглата, които само очакват появата на някой ловец, за да го разкъсат с мощните си остри нокти. Той ни разправяше за странни птици, мистериозни храмове и екзотични ритуали, както и за красиви аборигенки с мека тъмна кожа.

Но един ден умря, плюейки кръв, която изкачаше дори от носа му.

Всеки път, когато в залата се появяваше ново лице, чувствахме, че животът все още е запазил нещо интересно, за което си заслужава да го живееш. И както споменах по-горе, някой нов винаги се появяваше. Най-старите обитатели на залата бяхме Либи (с истинско име Бъртред Либърхед), Майк, Кю и аз. Ние бяхме ветераните. Либи беше изкарал единадесет години, аз само девет, Кю и Майк бяха по-нови – и двамата с по осем. Останалите имаха кой една седмица, кой един месец или най-много два, но бързо бяха стигали до изгарянето на трупове им, за да се превърнат на пепел. Трябва да призная, че за нас, ветераните, беше твърде изгодно повечето от тях да умират, тъй като това означаваше, че ще видим нови лица. Вие ме разбирате в края на краищата, не е ли така?

Без съмнение главната причина да се дя в полумрака като гиганско насекомо, което безпомощно размахва криле без надежда за някакъв изход, беше едно от тези нови лица.

И той се казваше Гейб Дитрик. Не се учудвайте, всички нови лица притежават име, например Либи, Кю или Майк. Но Гейб беше МЛАД! Не изглеждаше по-възрастен от трийсет години. Когато си легнахме да спим легло №12 беше безлюдно. А когато на сутринта се събудихме, там се намираше Гейб, той вече не приличаше на момчето, което забелязахме в навечерието, а изглеждаше другояче – беше зрял мъж с гигантски ръст. Докато повечето от нас спяха, го бяха довели и стоварили като парче месо в легло №12.

Всички се впуснахме незабавно в размишления относно възможните причини да го докарат на място, заето от старци, които нямат деца за да осигурят покрив над главата им. Освен това човек трябваше да бъде на повече от петдесет и пет години, за да бъде отвлечен от чудовищата с червени очи, без уста и с нещо като решетки в замяна на уши, които винаги пристигаха през нощта и инжектираха наркотик на някой, за да го пренесат до легло №12. А Гейб не беше старец...

Когато ефектът от наркотика премина и той се събуди, ние замлъгнахме; беше особена тишина като при падането на гигантско дърво на земята, след което то продължава да стои върху нея – тържествено и умряло.

Погледите ни се вторачиха в него – включително и този на Кю, който бе кривоглед.

– Къде се нами...

Никой не го остави да довърши фразата. Всички се приближихме до него, за да му обясним положението, в което е попаднал. Когато осъзна същността на нещата, въпреки че все още се намираше под

действието на наркотика, реагира като човек, изправен пред полудяване.

– На двайсет и седем години съм! Как се оказах на това злополучно място?

Скочи от леглото и залитайки, започна да обикаля залата, сякаш търсеше някакъв изход от нея. Ние го следвахме – малцината, които все още бяхме в състояние да се движим, – така както овцете следват овчаря, решил да се опита да убие вълка.

Изведнъж забеляза тъмните успоредни линии на пода и започна ожесточено да ги удря въпреки предупреждението ни, че нищо няма да спечели. Но Гейб не ни обърна внимание и продължи действията си, всеки път с все по-голяма сила, докато шумът привлече вниманието на един от роботите, който се разхождаше по коридора. Той се приближи до вратата и попита какво се е случило.

– Това, което се случи – гневно отвърна Гейб. – Работата е, че нещо сте сбъркали с мен.

Роботът спря пред него. Въпреки че лицето му беше лишено от израз, изглеждаше, че го гледа накриво. Ние го бяхме кръстили доктор Домо и може би това имаше някакъв ефект – розовото отражение в лявото му око изглеждаше по-интензивно от това в дясното.

– Казвам се Гейб Дитрик. Счетоводител съм и живея на улица „Мюрдикей“ 545, в Ембридж.

Чу се характерният металически шум, който винаги предхождаше думите на роботите. След това доктор Домо попита:

– Нуждаете ли се от легло?

Всички помислихме, че Гейб възнамерява да стовари юмука си върху робота, който го гледеше накриво. Вероятно щеше да стори това, ако Кю не беше надал предупредителен вик, привличайки вниманието на Гейб.

– Вечерята ще бъде сервирана след два часа – произнесе доктор Домо. – Това ли искате да научите?

– Искам да изляза оттук.

– Да не би да умираете? – попита роботът.

– Как да умирам, когато съм само на двайсет и седем години? – отвърна Гейб с глас, който сякаш напомняше, че старците около него приличат на стари папируси, готови да се разсипят на прах. Мисля, че се почувствахме засегнати от тона, с който той отговори на робота.

– Желаете ли легло? – отново попита доктор Домо и сякаш изглеждаше притеснен.

Роботите от този вид бяха програмирани да отговарят на

седемстотин различни въпроси: „Искате ли да ми дадете легло? Ще ми донесете ли листове хартия? Какво има за вечеря? Изглежда, че чувствам болки, ще ми помогнете ли?“ и така нататък. Но те не бяха програмирани да вникнат в проблема на Гейб.

И той направи това, което възнамеряваше да извърши по-рано. Извърли мускулестата си ръка и стомвари юмука си в лицето на робота. Но ударът не постигна целта си, защото металните болногледачи са програмирани да се защитават от разярени или луди пациенти. За десета от секундата членестоногата ръка на робота се стовари върху Гейб и го събори на пода.

Либи и аз го повдигнахме и го довляхохме до леглото му. След това му направихме компрес със студена вода и с помощта на ленти от риза го привързахме към челото му.

– Къде съм? – попита Гейб, след като дойде на себе си.

Кю се опита да му обясни положението, но после предпочете да замълчи.

– Никога недей да спориш с робот-болногледач – каза Либи, който имаше натрупан опит от първите години на пребиваването си в залата.

Гейб направи усилие да се изправи на леглото. От ужасния удар дясната му буза беше подута, а може би това се дължеше и на падането му на пода, но вече бе станала морава на цвят. Честно казано, съвсем не изглеждаше приятно.

– Добре ли сте? – попита го Кю.

Аз мълчах, защото не съм от тези, на които им харесва да говорят за всичко. Това ми напомни за нещо, което Либи винаги казваше, когато пишех късите си разкази (а после роботите методично ги изгаряха). Обръщайки се към моя милост, той бе свикнал да произнася: „Приятели мои, старият Сем никога не говори много, но ще стане нашият най-добър биограф. Сигурен съм, че ще се справи по-добре от Джонсън.“

Е, както и да е, може би имаше право. Вероятно от това, което съм видял и преживял, ще излезе добра хроника. Даже е възможно времето да ми стигне, за да напиша тази история, както и да добавя много неща, които ще се случат след това. По-точно казано, всичко, свързано с мен, след като целият свят си отиде и ме остави сам. Тишината ми се натрапва, но не желая да я толерирам.

* * *

Няколко седмици след случилото се Гейб изглеждаше остарял като всички нас. Толкова, че приличаше на някой от старците в залата,

тръгнал да мре. Разправи ни, че до него спял някакъв и една нощ роботите влезли да го отнесат, но сбъркали залата и отнесли друг. Обяснихме му, че грешни, тъй като наоколо няма други човешки същества, освен нас самите, но той се разяри и започна да удря вратата. И роботите отново влязоха и отново го биха. Изглежда, че чак след този случай осъзна реалността на ситуацията. Научавайки истината, разбирайки, че никога няма да излезе жив оттук, Гейб се почувства още по-потиснат от нас. И въпреки всичко го прикриваше. Не само това – опитваше се да ни ободрява и успокоява. През цялото време, докато живя с нас в залата на злоещата болница, се стараеше да бъде симпатичен и приятен.

Сега си спомням, че веднъж между Брукмън и Хенлайн избухна ожесточена препирня и Гейб незабавно се намеси, тъй като двамата бяха стигнали до бой. Всичко стана толкова бързо, едва ли не докато премигнеш.

– Сигурен съм, че си ги взел! – изрече Брукмън, тръгвайки заплашително към Хенлайн. – Много скъпо ще ти струва, ако си ги взел! Ти си свиня и крадец!

Хенлайн, ново лице след нас, се изчерви до такава степен, че носът му заприлича на вулкан, готов да изригне, а между ъгълчетата на устните му се появи слюнка, подобна на бяла лава.

– Ти си измамник, Брукмън! – отвърна той още по-разярен. – Защо да ти ги взема? Какво ще направя с тях? Защо трябва да се нуждая от твоите глупави играчки?

– Когато настане време за вечеря и ни донесат ножове, заклевам се, че ще те нарежа на парчета. Засрами се, обрал си другаря по зала.

Всички се обърнахме в леглата, за да наблюдаваме по-добре разигралата се драма. Но заехме, че Брукмън и Хенлайн са добри приятели, и бяхме убедени, че няма да проляят реки от кръв, а накрая всичко ще се уреди мирно.

Въпреки това Гейб скочи от леглото си така чевръсто и бързо, че ние, старците, останахме учудени и с отворени уста, понеже вече бяхме забравили за способността на младостта. Той раздели двамата приятели и им каза:

– Млъкнете! Нима искате някой робот да ви чуе и да пристигне, за да ви убие?

– Работата е там, че този идиот ме нарече крадец – отвърна Хенлайн, опитвайки се да се измъкне от обсега на опасния юмрук, с който Гейб го заплашваше.

– Какво е станало все пак? – попита Гейб.

– Открадна ми сламките – отвърна Брукмън. – Този проклет крадец ми ги открадна!

– Хайде, Брукмън, успокой се! – каза Гейб. – За какви сламки говориш?

Върху лицето на Брукмън се появи гримаса – също като на малко дете, хванато в някаква пакост. След това, доста засрамен, спря да се кара с Хенлайн и рече:

– Всеки човек иска да притежава нещо свое, изключително негово. Не си ли съгласен?

– Естествено, че съм съгласен, но за какви сламки говориш? Нищо не разбирам.

– Дълго време колекционирах сламките, с които ни дават да прием мляко, а с тях могат да се направят много неща. Например веднъж си направих кукла – същата като тази, която аз и Адела подарихме на дъщеря ни Сара, когато беше малка.

Докато говореше, по бузите на Брукмън се стичаха сълзи. Развълнувани, някой от нас отместиха поглед, но Брукмън продължи да говори:

– Да, почти същата кукла като тази, която подарихме на дъщеря ни Сара. Можеше да си движи краката, да танцува, да подскача, изобщо да върши всичко. И ако вие имате малко въображение, тези сламки могат да представляват много неща. Например личности, които те заобикалят и с които си в състояние да разговаряш, или пари – всяка сламка да представлява банкнота от пет, десет, включително и хиляда долара. Да, тези сламки са нещо за мен и освен това СА СВОБОДНИ... макар че Адела и Сара...

Тази сцена толкова ме покърти, че ме накара да продължа да наблюдавам бедния Брукмън. С тъмните си ръце, изпъстрени с лунички и релефно изпъкнали вени върху тях, той се опитваше да скрие окъпаното си от сълзи лице. Цялото му тяло се тресеше.

– Открадна ли му сламките? – попита Гейб Хенлайн.

– Аз...

– Да, откраднал си ги! – изрева Гейб яростно и прехапа устни. В този момент приличаше на диво разярено животно.

– Не, не съм ги откраднал! Той ги е скрил! – уплашено отвърна Хенлайн.

– Питам те за последен път – настоя Гейб. – Открадна ли ги?

– Не, той ги е скрил. Винаги има навика да крие всичко, което притежава.

– Върни му ги, чуваш ли?

– Брукмън би трябвало да ги раздели...

– Или ги върни, или ти се заклевам, че ще ти смъкна кожата, а след това ще връча кокалите ти на Брукмън.

Хенлайн нямаше друг избор, освен да ги върне. Гейб прекара остатък от седмицата с Брукмън. Връчи му всичките сламки, освен това няколко пъти поигра с тях заедно с бедния Брукмън. Хенлайн умря същата седмица, но Гейб не се присъедини към молитвите за утешение на душата му, които някои от нас изричаха. Истината е, че повечето само движеха устните си и мърмореха нещо, което сърцата им не чувстваха.

Но да се върна отново към Гейб. Трябва да отбележа, че той се намираше в състояние на дълбока тъга. Вече казах – не бе щастлив, наистина не беше. Ала притежаваше рядката дарба да съдържа емоциите си и да размива хората. Винаги се мъчеше да ни развлича и да си прави лоши шеги с роботите.

Когато те излизаха от залата, след като ни оставяха храната, Гейб се промъкваше зад някой от тях и го препъваше. След това се връщаше, тичайки, и се скриваше.

Тъй като роботите имаха само един крак, веднъж паднали на пода, за тях бе невъзможно да се изправят. Тогава пристигаха други роботи и помагаша на падналия да стане. Програмите им не даваха възможност да разберат причината за странното си падане и те монотонно повтаряха:

– Проклето падане, проклето падане. Бедният Брус, бедният Брус.

Винаги, когато Гейб успяваше да повали някой от проклетите автомати, ние се смеехме.

Никога не разбрахме защо всички роботи си викат един на друг „Брус“. Може би се дължеше на инженера, който ги беше конструирал и им беше дал своето име. Но както и да е, ние много се смеехме.

– Добра работа, Гейб! – казваше някой от нас.

– Ти си съвършен човек! – коментираше друг.

– Това ще ги накара да разберат с кого си имат работа – добавяше трети.

При такива случаи Гейб се усмихваше насмешливо и докато всички се смеехме и коментирахме падането на работа, залата изглеждаше съвсем друга.

Но за Гейб тя оставаше същата.

Никога не беше доволен, дори когато подхвърляхме шеги и се развличахме.

За да го разсеем, го канехме на различни игри. Напрасно.

Гейб беше много млад и не споделяше нашия начин на мислене. Най-лошото от всичко беше убедеността ни, че той никога няма да излезе от зловещата зала на тази злополучна болница.

Тогава изведнъж, сякаш като продукт на някаква ужасна нощ, изпълнена с кошмари, ми мина идеята как да си разчистим сметките с роботите.

Ето как стояха нещата:

Беше някъде около полунощ, а нощта бе черна като криле на гарван. Повечето от нас бяха заспали, останалите също щяхме да спим, ако възглавницата на Либи не беше паднала. Самият той лежеше на пода и тихо подсмърчаше с глава, забита в нея.

Звукът на хлипанията му ни изплаши, никога не бях чувал нещо подобно. Стори ни се твърде странно, че той плаче, защото от дълги години живееше в залата, беше от най-старите ветерани и би трябвало да се примири с празния си тъжен живот. Освен това беше човек, закален в житейските несгоди, и затова ни се стори още по-странно да плаче. Бе пристигнал от квартала Харлем, а да имаш бели родители и да живееш в Харлем означаваше само едно: бедност. Бе получил образование в най-съмнителните места на Ню Йорк и от ранна възраст се беше научил да се защитава от лошите хора, които искали да се възползват от него. На тринайсет години имал първия си сексуален опит с жена на трийсет и пет. Сетне работил по доковете, изпълнявайки най-тежката работа, и винаги изхарчвал парите си за жени или хазартни игри. Колкото и страдания да беше понесъл, все пак ни изглеждаше странно, че плаче.

Виждайки го в такова състояние на мен щяха да ми потекат сълзите.

Гейб пръв отиде при бедния Либи. Седна на ръба на леглото му, постави едната си ръка върху рамото му, а с другата го погали по косата, после го попита:

– Какво ти става, Либи?

Той не отговори, а продължи да хлипа някак си тъжно и безнадеждно – все по-силно и по-силно. Всички помислихме, че ако не престане да плаче, ще получи кръвоизлив в гърлото.

Гейб продължи да го гали по косата и нежно да му говори.

– За Бога, Гейб, за Бога! – произнесе Либи между хлипанията.

– Какво ти става, Либи? – повтори Гейб. – Кажи ми го!

– Умирам. Никога не вярвах, че часът ми ще дойде.

Чутото вътрешно ме разтърси. Ако той умре, аз също щях да умира. Бяхме неразделни приятели. След това щяха да ни отнесат до пещите

на крематориума и да изгорят телата ни – едното заедно с другото. „Господи, Боже мой, не отнасяй Либи! Моля те, не го отнасяй!“

– Хайде, Либи – рече му Гейб, – престани с тези неща. Здрав си като бик и съм сигурен, че ще доживееш до сто и петдесет години.

– Не, Гейб, няма да доживея...

Той млъкна, опитвайки се да спре сълзите, които се стичаха по бузите му.

– Но какво ти става? Чувстваш ли някаква болка?

– Не. Още не.

– Тогава защо мислиш, че ще умреш?

– Не мога да уринирам, Гейб. Съвсем не мога...

Въпреки тъмнината ние различавахме проснатото на пода крехко тяло на нашия другар Либи, или Бъртран Либърхед, притиснал ръце към гърдите си.

– Откога се намиращ в такова състояние?

– Боже Господи! Боже мой, ще се спукам! Опитах се да пия вода, но...

Гейб притисна Либи до гърдите си, сякаш за да го зарази със силата и твърдостта на собствената си младост. След това нежно започна да го поклаща – като майка, която люлее бебе в собствената си прегръдка. Междувременно плачът на Либи утихна.

– Случвало ли ти се е някога да общуваш с добро момиче? – попита го Гейб.

– Какво? Не те разбирам.

– Момиче. Добро момиче. Такова, което да върви и да се поклаща като стройна тръстика, а дъхът му мирише на ягоди и тялото му излъчва приятна топлина. Момиче с нежни ръце и красиви крака.

– Мисля, че да – отвърна Либи и почти престана да подсмърча. – Веднъж имах такова момиче в Бостън, беше италианка. Имаше красива черна коса, не боядисана, а очите ѝ пламтяха като червени горящи въглени. Щеше да се омъжи за мен.

– Обичаше ли те?

– Да. Какъв глупак бях! Обичах я и същевременно не си давах сметка за чувствата ми към нея. Направих голяма грешка.

– Всички извършваме грешки – отвърна Гейб. – Аз също имах едно момиче, казваше се Бернадет. Името ѝ изглеждаше като взето назаем, но беше съвсем нейно. Колко зелени бяха очите ѝ!

– Беше ли красива?

– Толкова, колкото първият пролетен ден, когато знаеш, че снегът

си е отишъл и очакваш отнякъде да пристигне червеношійка, за да свие гнездо под стряхата на прозореца ти. Да, беше много красива.

– Съжалявам, че не си се оженил за нея, Гейб.

– Либи, някога бил ли си на купон със скъпи питиета и хубави жени?

– Да – отвърна той и сълзите отново се появиха в очите му. – Няколко пъти, но не често. Изпих толкова, че не знаех къде се намирам.

– И на мен ми се е случвало – рече Гейб. – И също в Ню Йорк. Така се напих, че дори да ме бяха дамгосали като говедо, нямаше да ме събудят.

Либи започна да се смее, но смехът му беше окъпан от сълзи и не издаваше радост.

– Ходил ли си на много места по света? – запита го Гейб. – Би трябвало да си го правил, нали си бил моряк? Не е ли така?

– Да, бил съм в Токио, в Лондон и в Австралия, навсякъде по две седмици. Освен това във всеки от петдесет и шесте щата на САЩ.

– Следователно си видял повече от мен.

Либи не отговори. Последваха мигове, изпълнени с неприятна тишина, след това каза:

– Гейб, не мога да уринирам.

– Сега недей да мислиш за това. Обичал си и си бил обичан. Видял си почти всички краища на света и си се напивал до безсъзнание. Не забравяй това!

Тогава разбрах, че Гейб не се опитва да накара стареца да забрави за своята болест. Напротив, опитваше се да му покаже, че в часа на смъртта трябва да притежава гордост, която да ни позволи да вдигнем глава с достойнство, че животът ни не е минал напразно и нито е бил като празна чаша, нито като пресъхнало русло на река.

Мисля, че Либи успя да вникне в това, което Гейб се мъчеше да го накара да разбере.

– Но, Гейб – рече той, – не искам да умирам!

– Никой не иска, Либи. Нито аз, нито Сем.

– Боли ме, че трябва да умира!

– Ти каза, че нищо не те боли.

– Физическата болка никога не ме е плашила.

– Сега как се чувстваш?

– Сякаш кръвта ми намалява и приближавам до фаталния край. О, Гейб, кръвта ми! Старец съм и на това място се чувствам като разкъсан. Толкова години не съм виждал небе, жени, вестници! Имам усещането,

че всичките ми вътрешни органи кървят, а червата ми се подуват и са готови да експлодират.

Гейб стана от леглото и седна до него на пода.

– Хайде, Либи, направи усилие.

– Не искам, предпочитам да кървя.

– Направи го заради мен – настоя Гейб. – Хайде, може пък и да успееш.

Той му помогна да стане и го настани в инвалидната количка, която стоеше до леглото.

– Давай, Либи, направи усилие!

– Света Богородице, как ме боли!

– Добре де, опитай. Направи го, без да бързаш. Бавно и внимателно.

Полумракът изглеждаше ужасяващ.

– Гейб, аз съм... НЕ МОГА!

Либи плачеше и трепереше конвулсивно. Изведнъж бясно затика инвалидната количка към края на залата, удари я в стената и тя изхвърли бедния старец на твърдия под. Гейб бързо се приближи до него и го запита:

– Либи, Либи, добре ли си?

Либи промърмори нещо неразбираемо.

– Хайде, хайде – рече Гейб, опитвайки се да го успокои. – Скоро ще се почувстваш добре.

– Ще заспя, скоро ще заспя. Смъртта не се различава от съня.

– Така е, приятелю Либи. Всичко е само сън... една сладка почивка.

Либи се съгласи с поглед. Старите му сбръчкани дробове го накараха да се задъхва.

– Гейб, роботите спят през нощта. Не е възможно да се събудят.

– Какво искаш да кажеш? – попита Гейб, внезапно сменяйки тона.

– Роботите също спят – настоя Либи. – През нощта се зареждат като акумулаторите на колите. Те сами се включват в електрическите контакти. Аз съм човешко същество, не съм като тях. Запомни го, Гейб! Те също спят...

Гейб отнесе старецът на леглото му и след това започна да обикаля из залата, опитвайки се да намери някой контакт по стените.

– Проклети да бъдат тези свине! – възкликна той. – Либи, уверявам те, че няма да умреш! Току-що ми хрумна една чудесна идея – тя ще ни позволи да се измъкнем от този ад. Ще се опитам да изгоря бушоните и останали без ток, роботите няма да бъдат в състояние да заредят батериите си и ще останат неподвижни. МЪРТВИ!

Дочу се пресеклива въздишка като на човек, който агонизира.

– Чуваш ли ме, Либи? – викаше Гейб. – Отговори ми, Либи, отоговори ми!

Но викаше напразно. Либи никога повече нямаше да му отвърне. Беше умрял, проснат върху стария сив чаршав, който покриваше още по-стария дюшек.

Тази тъжна картина, изглежда, още повече възбуди и без това ядосания Гейб.

– Някой от вас има ли парче метал? – рече той, обръщайки се към нас. – Какъвто и да е метал.

Всички ние бяхме свикнали да крием, каквото и да намерехме, независимо дали имаше някаква полза от него. Кю например притежаваше вилица (веднъж в часа за хранене роботите му бяха поставили две вместо една). Аз от своя страна криех от много години една медна жица. Веднъж я бях намерил, когато се бях пхнал под леглото си, за да се опитам да поправа една от пружините на матрака. Жицата придържаше на място друга пружина.

Първоначално Гейб замалко щеше да бъде убит от токов удар, но после успя да изгори бушоните. Свърза единия край на кабела с пружините на легло №12, което вече не се заемаше от никого, поне от никой жив, а другия с края на вилицата. После я използва като щепсел, пхна я в розетката на контакта и предизвика късо съединение. Бушоните изгоряха и всичко наоколо потъна в зловеща тъмнина.

Ние веднага се спуснахме да действаме, опитвайки се да разбием вратата и да избягаме. По-здравите я удряха с рамене, докато инвалидите ги ободряваха с виковете си.

За нещастие бяхме забравили нещо много важно: докато основната част от роботите зареждаха батериите си, винаги имаше една група, която стоеше на пост. Може би някъде в дълбочината на съзнанието ни този детайл се беше съхранил, но Либи беше мъртъв, изпънат на легло №12, а мускулестият Гейб със своя ентузиазъм и динамизъм ни беше заразил с горещата жажда да избягаме. Изглежда поради тези причини никой от нас не помисли за дежурните работи.

Мисля, че Гейб умря бързо или така ми се иска да е било. Падна на пода, обгърнат от пламъци, които изригнаха от манипулаторите на мистериозните работи, и се превърна в карбонизиран опушен труп. Останалите се бореха с всички сили, съвсем неочаквано за техните жалки възможности. От самото начало на битката си счупих крака и останах извън нея. Сега залата изглеждаше напълно затъмнена и няма кой да ми

каже нещо.

Единствено продължава да ме интересува писането. Въпреки това от време на време си спомням как Гейб препъваше роботите и ги караше да се търкалят по земята. Също така си мисля и за бедния Либи, сещам се как Гейб го притискаше до гърдите си, сякаш беше бебе в ръцете на майка си. И пиша ли пиша! Веднъж Гейб ми каза, че старците като мен често забравят нещата, дори съвсем скорошни случки. Затова трябва да пиша!

Празните легла скоро ще се заемат от нови хора.

Все пак си мисля, че моята история е чудесна, дори много по-добра от тези, които ни разправяше английският джентълмен.

КРАЙ

© 1968 Дийн Кунц
© 1997 Христо Пощакoв, превод от английски

Dean Koontz
The Twelfth Bed, 1968

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

МЕЧЪТ НА ОСМОГЛАВИЯ (МАЙСТОРСКА ФАНТАСТИКА). 1997. Изд. Неохон,
Пловдив; Изд. Орфия, София. Алманах за остросюжетна литература SF Трилър, No.28
Алманах Съставител: Красномир КРАЧУНОВ, Веселин РУНЕВ. Превод: Христо
ПОЩАКОВ, Кънчо КОЖУХАРОВ, Вихра МАНОВА, д-р Юлиян СТОЙНОВ,
Красномир КРАЧУНОВ. Предпечатна подготовка: А. ДУЛЕВА. Формат: 110×165.
Страници: 192. Цена: 35.00 лв [стара цена: 1 100.00 лв.].

Съдържание:

Майсторска фантастика (въведение) – с.3;
SF Трилър се завърна – с.4;
Топката, Крис КРИСТОФЪРСЪН / пр. Кънчо КОЖУХАРОВ [указан като превод,
всъщност той е автор на този разказ] – с.5;
(въведение), Урсула ЛЕ ГУИН – с.19;
Думата за освобождаване, Урсула ЛЕ ГУИН / пр. Кънчо КОЖУХАРОВ – с.19;
Правилото за имената, Урсула ЛЕ ГУИН / пр. Кънчо КОЖУХАРОВ – с.30;
Отново у дома, Рикард ДЕ ЛА КАСА / пр. от исп. Христо ПОЩАКОВ – с.48;
Компютрите не спорят, Гордън ДИКСЪН / пр. от англ. Вихра МАНОВА – с.85;
Легло №12, Дийн КУНЦ / пр. от англ. Христо ПОЩАКОВ – с.104;
Планетата на сините птици, Робърт Ф. ЙЪНГ / пр. от англ. д-р Юлиян СТОЙНОВ –
с.126;
Чужд разум, Филип К. ДИК / пр. от англ. д-р Юлиян СТОЙНОВ – с.149;
Последната битка, Хари ХАРИСЪН / пр. от англ. д-р Юлиян СТОЙНОВ – с.154;
Едно старомодно момиче, Джоана РЪС / пр. от англ. д-р Юлиян СТОЙНОВ – с.157;
Горещата сделка, Алън НУРС / пр. не е указан – с.164;
От чисто човешка гледна точка, Уилям ТЕН / пр. не е указан – с.173;
„SF Made in Bulgaria“: Последният ден на ХХ век [31.12.1899 г.], Иван ВАЗОВ – с.181;
Ако сте пропуснали – с.187;
Конкурс – с.189;
Абанамент – с.191.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1001>]